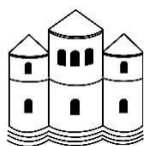

SADRŽAJ

DOKUMENTI.....	3
Poruka Svetoga oca Lava XIV. za 59. Svjetski dan mira (1. siječnja 2026.): <i>Mir svima vama. Prema razoružanom i razoružavajućem miru</i>	3
Poruka Svetoga Oca Franje za 33. Svjetski dan bolesnika (11. veljače 2026.): <i>Suosjećanje Samarijanca: Ijubiti noseći bol drugog</i>	8
Poruka Pape Lava XIV. za korizmu 2026.: <i>Slušati i postiti. Korizma kao vrijeme obraćenja</i>	12
Poruka za Dan posvećenog života 2026.	14
Poruka biskupa Martinovića za Dan života 2026.: <i>Svetost života u vremenu umjetne inteligencije</i>	18
➤ Izvještaji: Priopćenje s izvanrednog zasjedanja HBK.....	20
ODREDBE BISKUPSKOG ORDINARIJATA	21
Slavlja svete potvrde u župama Omišaljškog, Vrbničkog i Lošinjskog dekanata te u Župi Krk.....	21
Godišnjica smrti biskupa Karmela Zazinovića (Krk, 5. ožujka 2026.).....	21
Obljetnica biskupskog ređenja biskupa u miru mons. Valtera Župana (15. ožujka 2026.).....	22
Jedanaesta obljetnica ređenja biskupa ordinarija Ivica (22. ožujka 2026.).....	22
Milostinja IV. korizmene nedjelje i mise »za duše« (15. ožujka 2026.).....	22
Sv. misa za pokojne biskupe, svećenike i redovnike (16. ožujka 2026.)	23
Preduskrsni plenarni svećenički sastanak (Krk, 18. ožujka 2026)	23
Svećeničko ređenje vlč. Marka Mikića (Krk, 30. svibnja 2026.).....	24
IZ KATEHETSKOG UREDA	24
Biskupijsko natjecanje iz vjeronauka (Punat, 19. ožujka 2026.)	24
Hodočašće djece Krčke biskupije na grob biskupa Mahnića (Krk, 28. ožujka 2026.) .	24
IZ POVJERENSTAVA	25
➤ Povjerenstvo za pastoral mladih	
Susret hrvatske katoličke mladeži u Požeškoj biskupiji (2. i 3. svibnja 2026.)	25
Susret za mlade Otoka Krka (Krk, 14. ožujka 2026.)	26
➤ Apostolat za duhovno majčinstvo:	
Križni put za biskupe i svećenike u katedrali (Krk, 20. ožujka 2026.).....	26
Korizmena duhovna obnova za žene (Krk, 21. ožujka 2026.).....	26

IZ CARITASA BISKUPIJE KRK.....	27
Korizmena odricanja – kutijice.....	27
Duhovna obnova.....	27
Sjednica Upravnog vijeća Caritasa Biskupije Krk.....	27
Projekt »Prijatelji s mora«.....	27
Duhovna akcija »Ne kupovanju nedjeljom«.....	28
Prikupljanje maslinovih grančica za pomoć potrebitima.....	28
Tjedan solidarnosti s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini.....	28
DIJECEZANSKA KRONIKA I OBAVIJESTI.....	29
Kronika krčkog biskupa Ivica Petanjka.....	29
➤ Svećenici	
Promjene u službama.....	30
Jubilarac: vlč. Dinko Deželić.....	30
➤ Izvještaji	
Svečano zatvaranje Godine jubileja 2025. (Krk, 28. prosinca 2025.).....	30
Dan posvećenog života (Krk, 2. veljače 2026.).....	31

Izdaje: BISKUPSKI ORDINARIJAT KRK, Biskupa A. Mahnića 18,
HR-51500 KRK ; tel. 051/221-018; fax. 051/221-483;
e-mail: ordinarijat@biskupijakrk.hr

Uredila: Irena Žužić

Odgovara: mons. dr. Franjo Velčić, generalni vikar

➤ SVETI OTAC

PORUKA SVETOGA OCA LAVA XIV. ZA 59. SVJETSKI DAN MIRA

– 1. siječnja 2026. –

Mir svima vama.**Prema razoružanom i razoružavajućem miru****»Mir s tobom!«**

Ovaj drevni pozdrav, koji je i danas svakodnevan u mnogim kulturama, u uskrsoj je večeri dobio novu snagu na usnama uskrsloga Isusa. »Mir vama« (Iv 20,19.21) njegova je riječ koja ne samo da želi, nego i ostvaruje konačnu promjenu u onome tko je prihvatiti, a time i u cijeloj stvarnosti. Zbog toga nasljednici apostola svakodnevno po cijelom svijetu daju glas najtišoj revoluciji: »Mir s vama!« Još od večeri kada sam izabran za službu rimskog biskupa, želio sam svoj pozdrav uvrstiti u taj zborni navještaj. I želim to ponovno naglasiti: to je mir uskrsloga Krista – mir koji je razoružan i koji razoružava, ponizan i postojan. On dolazi od Boga, Boga koji nas sve ljubi bezuvjetno.[1]

Mir uskrsloga Krista

Onaj koji je pobijedio smrt i srušio zidove razdvajanja među ljudima (usp. Ef 2,14) jest Dobri Pastir, koji polaže život za svoje stado i ima mnogo ovaca izvan tora (usp. Iv 10,11.16): Krist, naš mir. Njegova prisutnost, njegov dar i njegova pobjeda odražavaju se u postojanosti mnogih svjedoka, po kojima se Božje djelo nastavlja u svijetu, postajući čak vidljivije i svjetlije u tami vremena.

Suprotnost između tame i svjetla nije samo biblijska slika kojom se opisuje porođaj iz kojeg se rađa nov svijet: to je iskustvo koje prolazi kroz nas i potresa nas u odnosu na kušnje s kojima se susrećemo, u povijesnim okolnostima u kojima živimo. Vidjeti svjetlo i vjerovati mu neophodno je kako ne bismo potonuli u tamu. To je zahtjev koji su Isusovi učenici i učenice pozvani živjeti na jedinstven i povlašten način, ali koji se mnogim putovima može probiti do srca svakoga ljudskoga bića. Mir postoji, želi prebivati u nama; ima blagu snagu rasvjetljavanja i proširivanja razuma, odupire se nasilju i pobjeđuje ga. Mir ima dah vječnosti: dok se zlu viče: „Dosta“, miru se šapuće: „Zauvijek“. U taj nas je obzor uveo Uskrsli. U tom naslućivanju žive mirotvorke i mirotvorci koji, u drami onoga što je papa Franjo nazvao „trećim svjetskim ratom u dijelovima“, još uvijek odolijevaju zarazi tame, poput stražara u noći.

Suprotno tome, moguće je – nažalost – zaboraviti svjetlo: tada se gubi osjećaj za stvarnost, prepuštajući se djelomičnom i iskrivljenom prikazu svijeta, obilježenom tatom i strahom. Danas nije malo onih koji takve beznadne riječi, slijepe za ljepotu dru-

goga i zaboravne prema Božjoj milosti koja uvijek djeluje u ljudskim srcima, premda ranjenima grijehom, nazivaju realističnima. Sveti Augustin poticao je kršćane da ispletu neraskidivo prijateljstvo s mirom kako bi, čuvajući ga u dubini svoga duha, mogli svuda oko sebe zračiti njegovu svjetlosnu toplinu. Obraćajući se svojoj zajednici, pisao je: „Ako želite druge privući miru, imajte ga vi prvi; budite najprije vi čvrsti u miru. Da biste druge zapalili, morate imati upaljeno svjetlo u sebi.“[2]

Bilo da nam je darovana vjera, bilo da nam se čini da je nemamo, draga braćo i sestre, otvorimo se miru! Primimo ga i prepoznamo, umjesto da ga smatramo dalekim i nemogućim. Prije nego što je cilj, mir je prisutnost i put. Premda osporavan i u nama i izvan nas, poput maloga plamena kojem prijeti oluja, čuvajmo ga ne zaboravljajući imena i priče onih koji su nam o njemu svjedočili. On je načelo koje usmjerava i određuje naše odluke. Čak i ondje gdje su ostale samo ruševine i gdje se očaj čini neizbježnim, upravo danas nalazimo one koji nisu zaboravili mir. Kao što je uskrsne večeri Isus ušao na mjesto gdje su bili učenici, prestrašeni i obeshrabreni, tako mir uskrsloga Krista i dalje prolazi kroz vrata i prepreke glasovima i licima njegovih svjedoka. To je dar koji omogućuje da se ne zaboravi dobro, da se prepozna kao pobjednik, da se ponovno i zajedno izabere.

Razoružan mir

Malo prije nego što je bio uhićen, u trenutku duboke prisnosti, Isus je rekao onima koji su bili s njim: »Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Ne dajem vam ga kao što ga svijet daje.« I odmah je dodao: »Neka se ne uznemiruje vaše srce i neka se ne straši« (Iv 14,27). Uznemirenost i strah svakako su se mogli odnositi na nasilje koje će se uskoro obrušiti na njega. No dublje gledano, evanđelja ne skrivaju da je učenike zbunila njegova nenasilna reakcija: put koji su svi – Petar prvi – osporavali, ali koji je Učitelj do kraja tražio da ga slijede. Isusov put i dalje je razlog uznemirenosti i straha. A on s odlučnošću ponavlja onima koji bi ga htjeli braniti: »Djeni mač u korice« (Iv 18,11; usp. Mt 26,52). Mir uskrsloga Isusa jest razoružan, jer je i njegova borba bila razoružana, unutar točno određenih povijesnih, političkih i društvenih okolnosti. O toj novosti kršćani moraju zajedno, proročki, svjedočiti, svjesni tragedija u kojima su se prečesto pokazali suučesnicima. Velika prisposoba o posljednjem sudu poziva sve kršćane da u toj svijesti djeluju milosrdno (usp. Mt 25,31–46). I čineći to, uz sebe će pronaći braću i sestre koji su, različitim putovima, znali slušati tuđu patnju i iznutra se osloboditi prijekare nasilja.

Iako danas nije malo onih čija su srca spremna za mir, snažan osjećaj nemoći obuzima ih pred tijekom događaja koji postaje sve neizvjesniji. Već je sveti Augustin, doista, isticao poseban paradoks: »Nije teško posjedovati mir. Teže je, u krajnjoj liniji, hvaliti ga. Ako ga želimo hvaliti, potrebne su nam sposobnosti koje nam možda nedostaju; tražimo prave ideje, odvagujemo riječi. Ako ga pak želimo imati, on je tu, nadohvat ruke, i možemo ga posjedovati bez ikakva napora.«[3]

Kada mir tretiramo kao dalek ideal, završavamo time da nam se ne čini skandaloznim njegovo nijekanje, pa čak ni vođenje rata radi postizanja mira. Kao da nedostaju prave ideje, odmjerene riječi, sposobnost reći da je mir blizu. Ako mir nije doživljena stvar-

nost koju treba čuvati i njegovati, agresivnost se širi u obiteljskom i javnom životu. U odnosu između građana i vlasti dolazi se do toga da se krivnjom smatra nepripremljenost za rat, neodgovaranje na napade, neuzvratanje nasiljem. Daleko iznad načela legitimne obrane, na političkoj razini ta suprotstavljena logika danas je najaktualniji podatak planetarne destabilizacije koja svakim danom poprima sve dramatičnije i nepredvidljivije oblike. Nije slučajno da mnogi državnici ponavljaju pozive na povećanje vojnih izdataka, dok odluke koje iz njih proizlaze predstavljaju uz opravdanje opasnosti koju navodno predstavlja drugi. Zapravo, odvrćuća snaga moći, a osobito nuklearno odvrćuće, utjelovljuje iracionalnost odnosa među narodima koji se ne temelji na pravu, pravednosti i povjerenju, nego na strahu i vladavini sile. »Posljedično – kako je već u svoje vrijeme pisao sveti Ivan XXIII. – ljudi žive pod mórnom uragana koji bi se svakoga časa mogao razbuknati s nezamislivom razornošću. Oružje, naime, postoji; i ako je teško povjerovati da ima ljudi spremnih preuzeti odgovornost za razaranja i patnje koje bi rat prouzročio, nije isključeno da nepredvidiv i nekontroliran događaj može zapaliti iskra koja će pokrenuti ratni stroj.«[4]

Tako su tijekom 2024. godine vojni izdaci na svjetskoj razini porasli za 9,4 % u odnosu na prethodnu godinu, potvrđujući neprekinut desetogodišnji trend i dosegnuvši iznos od 2 718 milijardi dolara, odnosno 2,5 % svjetskoga BDP-a[5]. Štoviše, čini se da se na nove izazove želi odgovoriti ne samo golemim gospodarskim naporom ponovnog naoružavanja, nego i preusmjeravanjem obrazovnih politika: umjesto kulture sjećanja, koja čuva svijest sazrele u dvadesetom stoljeću i ne zaboravlja milijune žrtava, promiču se komunikacijske kampanje i obrazovni programi u školama i na sveučilištima, kao i u medijima, koji šire percepciju prijetnji i prenose isključivo naoružan pojam obrane i sigurnosti.

Ipak, »tko istinski ljubi mir, ljubi i neprijatelje mira«[6]. Tako je sveti Augustin preporučivao da se ne ruše mostovi i da se ne ustraje u registru prijekora, nego da se izabere put slušanja i, koliko je moguće, susreta s razlozima drugih. Prije šezdeset godina Drugi vatikanski koncil završio je svjestan žurnosti dijaloga između Crkve i suvremenoga svijeta. Poglavitno je konstitucija *Gaudium et spes* skrenula pozornost na razvoj ratovanja: »Posebna opasnost suvremenog rata sastoji se u tome što on gotovo pruža priliku onima koji posjeduju najmodernije znanstveno oružje da počine takve zločine i da, nekom neumoljivom povezanošću, gurne ljudsku volju prema najstrašnijim odlukama. Kako se to ubuduće nikada više ne bi dogodilo, biskupi cijeloga svijeta, sada okupljeni, zaklinju sve, a osobito državne poglavare i vrhovne vojne zapovjednike, da neprestano imaju pred očima, pred Bogom i pred čitavim čovječanstvom, golemu težinu svoje odgovornosti.«[7]

Potvrđujući poziv koncilskih otaca i cijeneći put dijaloga kao najučinkovitiji na svakoj razini, uviđamo kako su daljnji tehnološki napredak i vojna primjena umjetnih inteligencija radikalizirali tragičnost oružanih sukoba. Čak se nazire proces razrjeđivanja odgovornosti političkih i vojnih vođa, zbog sve većeg „prepuštanja“ strojevima odluka koje se tiču života i smrti ljudskih osoba. To je bez presedana razorna spirala za pravni i filozofski humanizam na kojemu počiva i kojim se čuva svaka civilizacija. Potrebno je

razotkriti goleme koncentracije privatnih gospodarskih i financijskih interesa koje guraju države u tom smjeru; ali to nije dovoljno ako se istodobno ne potiče buđenje savjesti i kritičkog mišljenja. Enciklika *Fratelli tutti* predstavlja svetog Franju Asiškoga kao primjer takvoga buđenja: »U tom svijetu prepunom stražarskih kula i obrambenih zidina gradovi su proživljavali krvave ratove između moćnih obitelji, dok su se osiromašena predgrađa u kojima je carevala bijeda sve više širila. Ondje je Franjo u sebe primio istinski mir, oslobodio se svih želja za vladanjem nad drugima, postao jedan od onih posljednjih i nastojao živjeti u skladu sa svima.«[8] To je povijest koja želi nastaviti živjeti u nama i koja zahtijeva da ujedinito napore kako bismo jedni s drugima pridonijeli razoružavajućem miru, miru koji se rađa iz otvorenosti i evanđeoske poniznosti.

Razoružavajući mir

Dobrota je razoružavajuća. Možda je upravo zbog toga Bog postao dijete. Misterij utjelovljenja, koji doseže svoj najekstremniji stupanj poniznosti u silasku u podzemni svijet, počinje u utrobi mlade majke i očituje se u jaslama u Betlehemu. »Mir na zemlji«, pjevaju anđeli, najavljujući prisutnost Boga bez obrane, od kojeg čovječanstvo može otkriti da je voljeno jedino ako se o njemu brine (usp. Lk 2,13-14). Ništa nas ne mijenja kao što nas mijenja dijete. I možda je upravo misao na našu djecu, na djecu i na sve koji su krhki poput njih, ono što nam probada srce (usp. Dj 2,37). O tome je moj cijenjeni prethodnik pisao da »ljudska krhkost ima moć učiniti nas jasnijima prema onome što traje i onome što prolazi, prema onome što život daje i onome što ubija. Možda je to upravo zbog toga što tako često nastojimo negirati granice i izbjegavati krhke i ranjene osobe, jer one imaju moć dovesti u pitanje smjer koji smo izabrali, kao pojedinci i kao zajednica.«[9]

Ivan XXIII. prvi je uveo perspektivu cjelovitoga razoružanja, koje se može ostvariti samo obnavljanjem srca i uma. Tako je pisao u *Pacem in terris*. »Treba priznati da je obustava naoružavanja u ratne svrhe, stvarno smanjenje oružja, a još više njegovo uklanjanje gotovo nemoguće, ako se istovremeno ne provodi cjelovito razoružanje; tj. ako se ne demontiraju i duhovi, iskreno se trudeći razbiti u njima psihozu rata: što zauzvrat znači da se načelo mira, koje se temelji na ravnoteži naoružanja, zamijeni principom da se pravi mir može graditi jedino u uzajamnom povjerenju. Smatramo da je to cilj koji se može ostvariti. Budući da ga se traži ispravna razuma, on je vrlo poželjan i od najveće koristi.«[10]

Ovo je temeljna služba koju religije trebaju pružiti patničkom čovječanstvu, nadgledajući sve veći pokušaj pretvaranja čak i misli i riječi u oružje. Velike duhovne tradicije, kao i ispravno korištenje razuma, pomažu nam da prijeđemo granice krvi ili etničke pripadnosti, ponad onih bratstava koja prepoznaju samo slične i odbacuju različite. Danas vidimo kako to nije samo po sebi razumljivo. Nažalost, sve je češće u suvremenom okruženju povlačenje riječi vjere u političku borbu, blagoslivljanje nacionalizma i religijsko opravdavanje nasilja i oružane borbe. Vjernici moraju aktivno opovrgnuti, prije svega životom, te oblike blasfemije koji zamaćuju sveto ime Božje. Stoga, uz djelovanje, više nego ikad potrebno je njegovanje molitve, duhovnosti, ekumenskog i međureligijskog dijaloga kao putova mira i jezika susreta među tradicijama i kulturama. U

cijelom svijetu poželjno je da »svaka zajednica postane 'dom mira', gdje se uči kako neutralizirati neprijateljstvo dijalogom, gdje se prakticira pravda i čuva oprost«[11]. Danas, više nego ikad, potrebno je pokazati da mir nije utopija, putem pažljive i plodotvorne pastoralne kreativnosti.

S druge strane, to ne smije odvlačiti pozornost od važnosti političke dimenzije. Svi koji su pozvani na javne odgovornosti u najvišim i najkvalificiranijim tijelima, neka »duboko razmotre problem mirnog usklađivanja odnosa među političkim zajednicama na svjetskoj razini: usklađivanja koje se temelji na uzajamnom povjerenju, iskrenosti u pregovorima, vjerodostojnosti prema preuzetim obavezama. Neka istraže problem dok ne utvrde točku od koje je moguće započeti put prema poštenim, trajnim i plodonosnim sporazumima.«[12] To je razoružavajući put diplomacije, posredovanja i međunarodnog prava, nažalost često opovrgnut sve učestalijim kršenjem teško postignutih sporazuma, u kontekstu koji ne zahtijeva delegitimizaciju, nego zahtijeva jačanje nadnacionalnih institucija.

Danas su pravda i ljudsko dostojanstvo više nego ikad izloženi neravnotežama moći među jačima. Kako živjeti u vremenu destabilizacije i sukoba oslobađajući se zla? Potrebno je motivirati i podržavati svaku duhovnu, kulturnu i političku inicijativu koja održava nadu, suprotstavljajući se širenju »fatalističkih stavova, kao da su dinamike u tijeku proizvod anonimnih, impersonalnih sila i struktura neovisnih o ljudskoj volji«[13]. Ako je „najbolji način da se dominira i napreduje bez granica sisanje gubitka nade i izazivanje stalnog nepovjerenja, premda prikriveno obranom određenih vrednota“[14], takvoj strategiji treba suprotstaviti razvoj svjesnih građanskih društava, oblika odgovornog udruživanja, iskustava nenasilnog sudjelovanja i prakse popravne pravde na maloj i širokoj razini. Već je Lav XIII. jasno istaknuo u enciklici *Rerum novarum*: »Osjećaj vlastite slabosti tjera čovjeka da želi udružiti svoj rad s tuđim. Pismo kaže: Bolje je biti dvoje nego jedan; jer dvojica imaju veću korist u svom radu. Ako jedan padne, drugi ga podupire. Neka je tko je sam, ako padne, bez ruke koja bi ga podignula (Prop 4,9-10). I drugdje: brat koji pomaže bratu sličan je utvrđenom gradu (Mudr 18,19)«[15].

Neka ovo bude plod Jubileja nade, koji je potaknuo milijune ljudi da se ponovno otkriju kao hodočasnici i započnu u sebi ono razoružanje srca, uma i života na koje Bog neće oklijevati odgovoriti ispunjavajući svoja obećanja: »On će biti sudac narodima, mnogim će suditi plemenima, koji će mačeve prekovati u plugove, a koplja u srpove. Neće više narod dizati mača protiv naroda nit' se više učiti ratovanju. Hajde, dome Jakovljeve, u Gospodnjoj hodimo svjetlosti!« (Iz 2,4-5).

Iz Vatikana 8. prosinca 2025.

PAPA LAV XIV.

[1] Usp. *Apostolski blagoslov „Urbi et Orbi“ i prvi pozdrav*, Središnja loža Bazilike Svetog Petra (8. svibnja 2025).

[2] Augustin Hiponski, *Govor 357*, 3.

[3] Isto, 1.

[4] Ivan xxiii., *Apostolsko pismo Pacem in terris* (11. travnja 1963.), 60.

- [5] Usp. SIPRI Yearbook: *Armaments, Disarmament and International Security* (2025.).
[6] Augustin Hiponski, *Govor 357*, 1.
[7] drugi vatikanski ekumenski sabor, Apostolska konstitucija *Gaudium et spes*, 80.
[8] Franjo, Enciklika *Fratelli tutti* (3. listopada 2020.), 4.
[9] Franjo, *Pismo ravnatelju novina „Corriere della sera“* (14. ožujka 2025.).
[10] Ivan xxiii., Enciklika *Pacem in terris* (11. travnja 1963.), 61.
[11] *Govor biskupima Talijanske biskupske konferencije* (17. lipnja 2025.).
[12] Ivan xxiii., Enciklika *Pacem in terris* (11. travnja 1963.), 63.
[13] Benedikt xvi., Enciklika *Caritas in veritate* (29. lipnja 2009.), 42.
[14] Franjo, Enciklika *Fratelli tutti* (3. listopada 2020.), 15.
[15] Lav xiii., Enciklika *Rerum novarum* (15. svibnja 1891.), 37.

PORUKA SVETOGA OCA FRANJE ZA 33. SVJETSKI DAN BOLESNIKA

– 11. veljače 2026. –

»Suosjećanje Samarijanca: ljubiti noseći bol drugog«

Draga braćo i sestre!

XXXIV. svjetski dan bolesnika svečano će se proslaviti u Chiclayu u Peruu 11. veljače 2026. godine. U toj prigodi želio sam ponovno predložiti sliku dobrog Samarijanca, uvijek aktualnu i nezamjenjivu za ponovno otkrivanje ljepote ljubavi i društvene dimenzije suosjećanja te za skretanje pozornosti na sve one koji su potrebi i koji pate, kao što su bolesni.

Svi smo čuli i čitali taj dirljivi tekst svetog Luke (usp. Lk 10, 25-37). Kad ga neki zakonodanac pita koga bismo trebali ljubiti kao bližnjega, Isus odgovara prisposodobom: nekog čovjeka koji je putovao iz Jeruzalema u Jerihon napali su razbojnici i ostavili ga polumrtva. Svećenik i levit prođuše dalje, ali neki Samarijanac, vidjevši ga, smilova mu se, previ mu rane, odvede ga u gostinjac i pobrinu se za njega. Želim ovdje ponuditi razmišljanje o tom biblijskom odlomku, koristeći hermeneutički ključ enciklike *Fratelli tutti* mog voljenog predšasnika pape Franje, gdje se suosjećanje i milosrđe prema onom koji je u potrebi ne svode samo na individualni napor, već se ostvaruju u odnosu s braćom u potrebi, s onima koji se brinu za njega i, što je najvažnije, s Bogom, koji nas obasipa svojom ljubavlju.

1. Dar susreta: Radost davanja blizine i prisutnosti

Uronjeni smo u kulturu brzine, neposrednosti, žurbe, kao i odbacivanja i ravnodušnosti. Sve nas to sprječava da se približimo ili zaustavimo na putu kako bismo uočili potrebe i patnju koje nas okružuju. U prisposodbi se kaže da Samarijanac, vidjevši ranjenog čovjeka, nije ga zaobišao, već ga je pogledao otvorenim i pažljivim pogledom, pogledom Isusa, koji ga je doveo do ljudske blizine i solidarnosti. Samarijanac je »prišao čovjeku i svojim mu rukama vidao rane te se pobrinuo za njega plativši iz vlastitog džepa.

Dao mu je prije svega [...] svoje vrijeme.« [1] Isus ne uči tko je bližnji, već kako to postati, odnosno kako da mi sami postanemo bližnji. [2] U vezi s tim možemo reći zajedno sa svetim Augustinom da Gospodin nije htio poučiti tko je bližnji tog čovjeka, već ko me on treba postati bližnji. Naime, nitko nije bližnji drugome sve dok mu svojevrijedno ne pristupi. Stoga je njegov bližnji onaj koji mu je iskazao milosrđe. [3]

Ljubav nije pasivna, već ide u susret drugome. Biti bližnji ne ovisi o fizičkoj ili društvenoj blizini, već o odluci da ljubimo. Zato kršćanin postaje bližnji onom koji pati, slijedeći primjer Krista, istinskog Božjeg Samarijanca koji se približio ranjenom čovječanstvu. Nije riječ o pukim djelima čovjekoljublja, već o znakovima u kojima se može prepoznati da osobno sudjelovanje u patnji drugoga uključuje sebedarje, to znači nadići zadovoljavanje potrebâ da bismo mi sami postali dio tog dara. [4] Tu ljubav mora jačati susret s Kristom, koji se iz ljubavi predao za nas. Sveti Franjo je to vrlo dobro objasnio kad je, govoreći o svom susretu s gubavcima, rekao: »sam me Gospodin dovede među njih« [5], jer je po njima otkrio slatku radost ljubavi.

Dar susreta rađa se iz odnosa s Isusom Kristom, kojeg poistovjećujemo s dobrim Samarijancem, koji nam je donio vječno spasenje i kojeg uprisutnjujemo kad se priginjemo nad ranjenim bratom. Sveti Ambrozije je govorio: »Budući da nam, dakle, nitko nije tako blizak kao onaj koji je izliječio naše rane, ljubimo ga kao Gospodina, a ujedno i kao bližnjega: naime, ništa nije tako blizu jedno drugom kao što je glava udovima. Ljubimo i onoga koji je nasljedovatelj Krista: ljubimo onoga koji, poradi sveze jedinstva s drugima u tijelu, trpi zbog siromaštva drugih.« [6] Moramo biti jedno u Jednom, u blizini, u prisutnosti, u primljenoj i podijeljenoj ljubavi, i uživati, poput svetog Franje, milinu susreta s njim.

2. Zajedničko poslanje u brizi za bolesne

U nastavku sveti Luka kaže da se Samarijanac „sažalio“. Suosjećanje sa sobom nosi duboke osjećaje koji potiču na djelovanje. To je osjećaj koji izvire iz dubine srca i vodi do zalaganja za onog koji pati. U toj prisposodbi, suosjećanje je prepoznatljivo obilježje djelatne ljubavi. Nono nije teorijsko ili sentimentalno, već se pretače u konkretna djela: Samarijanac *pristupa, povija rane, skrbi se i preuzima brigu* za ranjenog čovjeka. Ali pazite, on to ne čini sam, na individualan način, »Samaritanac [je] tražio gostioničara koji će se pobrinuti za tog čovjeka... i mi [smo] pozvani susresti se u jednom 'mi' koji je jači od zbroja malih pojedinaca.« [7] Osobno sam, kao misionar i biskup u Peruu, osvjedočio u to kako je mnogo onih koji dijele milosrđe i suosjećanje, po uzoru na Samarijanca i gostioničara, bilo da su to članovi obitelji, susjedi, zdravstveni djelatnici, pastoralni djelatnici ili mnogi drugi koji se zaustavljaju, pristupaju, dvore, liječe, podupiru, prate i pružaju koliko mogu. Svi oni daju suosjećanju socijalnu dimenziju. To iskustvo, koje se ostvaruje u mreži odnosâ, nadilazi puko individualno zalaganje. Slično tome, u Apostolskoj pobudnici *Dilexi te*, osvrnuo sam se na brigu za bolesne ne samo kao na „bitni dio“ poslanja Crkve, već kao na autentično „crkveno djelovanje“ (br. 49). Ondje sam citirao svetog Ciprijana da pokažem kako ta dimenzija služi kao mjerilo i pokazatelj zdravlja našeg društva: »Ova kuga i ova epidemija, naoko strašna i pogubna, isku-

šava pravednost svakog pojedinca i ispituje ljudska srca! Ta kuga pokazuju služe li zdravi bolesnima, vole li rođaci vole svoje krvne srodnike kako pristaje, imaju li gospodari samilosti prema svojim oboljelim robovima, zanemaruju li liječnici bolesne kojima je potrebna pomoć.« [8]

Biti jedno u Jednom znači zaista se osjećati udovima jednog tijela u kojem, u skladu sa svojim pozivom, nosimo Gospodinovo smilovanje prema patnji svih ljudi. [9] Usto, bol koja u nama budi samilost nije bol stranca, već patnja jednog uda našeg vlastitog tijela za kojeg nam naša Glava zapovijeda da se za nj brinemo za dobrobit svih. U tom se smislu poistovjećuje s Kristovom patnjom i, kad je se prikazuje u kršćanskom duhu, požuruje ispunjenje molitve samog Spasitelja za jedinstvo svih. [10]

3. Uvijek nošeni ljubavlju prema Bogu, kako bismo se susreli sa samima sobom i svojom braćom i sestrama

U dvostrukoj zapovijedi: »Ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svoga, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svim umom svojim; i svoga bližnjega kao sebe samoga!« (Lk 10, 27), možemo prepoznati primat Božje ljubavi i njezinu izravnu posljedicu na način na koji čovjek ljubi i ophodi se prema drugima u svim njegovim dimenzijama. »Ljubav prema bližnjemu opipljiv je dokaz autentičnosti ljubavi prema Bogu, kao što svjedoči apostol Ivan: 'Boga nitko nikada ne vidje. Ako ljubimo jedni druge, Bog ostaje u nama, i ljubav je njegova u nama savršena. [...] Bog je ljubav i tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog u njemu' (1 Iv 4, 12.16)«. [11] Premda je objekt te ljubavi različit: Bog, bližnji i mi sami, te ih u tom smislu možemo shvatiti kao različite vrste ljubavi, one su uvijek nerazdvojne. [12] Primat Božje ljubavi znači da se djela ne čine radi stjecanja osobne koristi ili neke nagrade, već kao očitovanje ljubavi koja nadilazi obredne propise i pretače se u istinsko klanjanje: služiti bližnjemu znači ljubiti Boga djelotvornom ljubavlju. [13]

Taj pogled nam također omogućuje otkriti što znači ljubiti samoga sebe. To znači odustatu od toga da budemo zaokupljeni time da zasnivamo svoje samopoštovanje ili osjećaj vlastitog dostojanstva na stereotipima poput uspjeha, karijere, položaja ili porijekla [14] te, umjesto toga, ponovno otkrijemo svoje mjesto pred Bogom i bližnjima. Benedikt XVI. rekao je da »čovjek se, kao stvorenje duhovne naravi, ostvaruje u interpersonalnim odnosima. Što ih autentičnije živi to više sazrijeva i njegov osobni identitet. On donosi vrijednosni sud o sebi stavljajući se u odnos s drugima i s Bogom, a ne izolirajući se od njih«. [15]

Draga braćo i sestre, »pravi lijek za rane čovječanstva je život utemeljen na bratskoj ljubavi, koja je ukorijenjena u Božjoj ljubavi« [16]. Žarko želim da u našem kršćanskom načinu života nikada ne dođe do pomanjkanja tog bratskog, „samarijanskog“ duha – uključivog, hrabrog, predanog i solidarnog, koji ima svoje najdublje korijene u našem jedinstvu s Bogom u vjeri u Isusa Krista. Zapaljeni tom božanskom ljubavlju, moći ćemo se istinski posvetiti svima koji pate, posebno našoj bolesnoj, starijoj i napaćenoj braći i sestrama.

Uzdignimo svoju molitvu Blaženoj Djevici Mariji, Zdravlju bolesnih. Molimo je da bude na pomoć svima koji pate, koji trebaju samilost i suosjećanje, da ih netko sasluša i utješi. Utecimo se njezinu zagovoru ovom drevnom molitvom, koja se moli u obiteljima za sve koji su bolesni i pate:

Draga Majko, ne budi mi daleko,
ne odvrati svoj pogled od mene.
Prati me na svim mojim putovima
i nikada me ne ostavljaj samog.
Ti koja me uvijek štitiš,
kao prava majka,
isprosi mi blagoslov Oca,
Sina i Duha Svetoga.

Od srca udjeljujem svoj apostolski blagoslov svim bolesnicima, njihovim obiteljima i svima koji se brinu za njih, zdravstvenim djelatnicima i onima koji su uključeni u pastoralno zdravlje, a posebno onima koji će sudjelovati u ovom Svjetskom danu bolesnika.

Iz Vatikana, 13. siječnja 2026.

PAPA LAV XIV.

---

[1] Franjo, Enciklika *Fratelli tutti* (3. listopada 2020.), 63.

[2] Usp. *isto*, 80-82.

[3] Usp. Sveti Augustin, *Govor* 171, 2; Propovijed 179A, 7.

[4] Usp. Benedikt XVI., Enciklika *Deus caritas est* (25. prosinca 2005.), 34; Sveti Ivan Pavao II., Apostolsko pismo *Salvifici doloris* (11. veljače 1984.), 28.

[5] Sv. Franjo Asiški, *Oporuka*, I, 2: *Franjevački izvori*, Sarajevo – Zagreb 2012., str. 206.

[6] Sveti Ambrozije, *Expositio Evangelii secundum Lucam*, VII, 84.

[7] Franjo, Enciklika *Fratelli tutti* (3. listopada 2020.), 78.

[8] Sveti Ciprijan, *De mortalitate*, 16; Franjo, Apostolska pobudnica *Dilexi te*, br. 49.

[9] Usp. Sveti Ivan Pavao II., Apostolsko pismo *Salvifici doloris* (11. veljače 1984.), 24.

[10] Usp. *isto*, 31.

[11] Apostolska pobudnica *Dilexi te* (4. listopada 2025.), 26.

[12] Usp. *isto*.

[13] Usp. Franjo, Enciklika *Fratelli tutti* (3. listopada 2020.), 79.

[14] Usp. *isto*, 101.

[15] Benedikt XVI., Enciklika *Caritas in veritate* (29. lipnja 2009.), 53.

[16] Franjo, *Poruka sudionicima 33. međunarodnog festivala mladih (MLADIFEST)*, Međugorje, 1.-6. kolovoza 2022. (16. srpnja 2022.).

PORUKA PAPE LAVA XIV. ZA KORIZMU 2026.**Slušati i postiti.
Korizma kao vrijeme obraćenja**

Draga braćo i sestre!

Korizma je vrijeme u kojem nas Crkva s majčinskom brižnošću poziva ponovno staviti Božje otajstvo u središte svojega života, kako bi naša vjera bila oživljena i kako nam duh ne bi lutao usred svakodnevnih briga i rastresenosti.

Svaki put obraćenja započinje time da dopustimo da Božja riječ dopre do nas i prigrlimo je poučljiva duha. Postoji, dakle, veza između dara Božje riječi, gostoljubivog prostora koji joj dajemo i duboke promjene koju ona donosi. Zato korizmeni hod postaje povlaštena prilika da prignemo uho Gospodinovu glasu i obnovimo svoju odluku da slijedimo Krista, prolazeći s njim put koji vodi do Jeruzalema, gdje se dovršuje otajstvo njegove muke, smrti i uskrsnuća.

Slušati

Ove godine želim, u prvom redu, skrenuti pozornost na važnost davanja prostora Riječi kroz *slušanje*, zato što je spremnost na slušanje prvi znak kojim se očituje želja za uspostavljanjem odnosa s drugim.

Sâm Bog, objavljujući se Mojsiju u gorućem grmu, pokazuje da je slušanje prepoznatljiva značajka njegova bića: »Vidio sam jade svoga naroda u Egiptu i čuo mu tužbu« (Izl 3, 7). Slušanje vapaja potlačenog početak je povijesti oslobođenja, u koju Gospodin uključuje i Mojsija, šaljući ga da utre put spasenja njegovoj djeci bačenoj u ropstvo.

On je Bog koji nas želi uključiti i koji danas dopire također do nas mislima od kojih mu srce uzdrhti. Zato nas slušanje Riječi u liturgiji uči istinitijem slušanju stvarnosti: Sveto pismo nam omogućuje prepoznati – usred mnoštva glasova koji se razliježu u našem osobnom i društvenom životu – glas koji se izdiže iz patnje i nepravde, kako ne bi ostao bez odgovora. Ući u taj unutarnji stav prijemčivosti znači dopustiti Bogu da nas danas pouči slušati kao što *On* sluša, do te mjere da možemo prepoznati da »teške prilike u kojima grcaju siromasi predstavljaju vapaj koji je u povijesti ljudskog roda stalni izazov i traži odgovor od nas samih u našem životu, od naših društava, od naših političkih i ekonomskih sustava i – ne manje važno – od Crkve.« [1]

Postiti

Ako je korizma vrijeme slušanja, *post* predstavlja konkretnu praksu koja nas priprema za primanje Božje riječi. Uzdržavanje od hrane, naime, je vrlo drevna i nezamjenjiva isposnička praksa na putu obraćenja. Upravo zato što uključuje tijelo, omogućuje nam jasnije prepoznati što je to za čim „gladujemo“ i što držimo bitnim za naš opstanak. Pomaže nam, dakle, prepoznati i dovesti u red naše „apetite“, održavati našu glad i žeđ

za pravednošću budnom, izbavljajući je iz rala rezignacije i usmjeravajući je tako da postane molitva i odgovornost za bližnjega.

Sveti Augustin, s duhovnom tankoćutnošću, daje nazrijeti napetost između sadašnjeg časa i budućeg ispunjenja koja se provlači kroz to čuvanje srca. On primjećuje da »u ovozemaljskom životu ljudima je palo u dio da gladuju i žedaju za pravednošću, ali u-tažiti ih to pripada drugom životu. Anđeli se nasićuju tim kruhom, tom hranom. Ljudi pak gladuju za njom, svi smo privučeni njoj kao nešto što silno priželjkujemo. Upravo to priželjkivanje proširuje dušu i čini je većom.« [2] Post, shvaćen na taj način, omogućuje nam ne samo dovesti u red tu želju, pročišćavajući je i čineći je slobodnijom, već i proširiti je tako da smjera k Bogu i bude usmjerena na činjenje dobra.

No, da bi zadržao svoj istinski evanđeoski značaj i izbjegao napast da uzoholi srce, post valja uvijek živjeti u vjeri i poniznosti. To traži od nas da ostanemo ukorijenjeni u zajedništvu s Gospodinom, jer »tko se ne zna hraniti Božjom riječju, ne posti kako treba«. [3] Kao vidljivi znak našeg unutarnjeg napora i zalaganja da se, uz pomoć milosti, odvratimo od zla i grijeha, post mora uključivati također druge oblike odricanja koji nas vode usvajanju skromnijeg načina života, jer „samo askeza čini kršćanski život snažnim i autentičnim«. [4]

Zato vas želim pozvati na veoma konkretan i često podcijenjen oblik suzdržavanja, a to je suzdržavanje od riječi koje bole i povrjeđuju naše bližnje. Započnimo s razoružavanjem svoga jezika: odrecimo se oštrih riječi, brzopletih sudova, toga da loše govorimo o onima koji nisu prisutni i ne mogu se braniti, te klevetanja. Umjesto toga, nastojmo naučiti odvagivati svoje riječi i njegovati ljubaznost: u obitelji, među prijateljima, na radnome mjestu, na društvenim mrežama, u političkim raspravama, u sredstvima komunikacije i u kršćanskim zajednicama. Tada će mnoge riječi mržnje ustupiti mjesto riječima nade i mira.

Zajedno

Na posljetku, korizma ističe dimenziju slušanja Božje riječi i posta u životu zajednice. I sama Biblija na više načina podcrtava taj vid. Tako se, primjerice, u knjizi Nehemijinoj opisuje kako se narod okupio da sluša javno čitanje knjige Zakona i pripremljao se postom za ispovijedanje vjere i klanjanje, kako bi obnovio savez s Bogom (usp. Neh 9, 1-3).

Slično tome, naše župe, obitelji, crkvene skupine i redovničke zajednice pozvane su u korizmi poduzeti zajednički hod, u kojem će slušanje Božje riječi i vapaja siromahâ i Zemlje postati oblik zajedničkog života, a post temelj istinske pokore. U tom svjetlu, obraćenje se ne odnosi samo na savjest pojedinca, već i na stil odnosâ, kvalitetu dijaloga i sposobnost da se uhvatimo u koštac sa izazovima koje stvarnost stavlja pred nas i da prepoznamo što uistinu vodi naše želje, bilo u našim crkvenim zajednicama, bilo u svijetu u cjelini, žednom pravde i pomirenja.

Predragi, molimo za milost korizme koja će naše uho učiniti pozornijim prema Bogu i najmanjima među nama. Molimo za snagu posta koji se proteže i na jezik, kako bi bilo

manje riječi koje bole, a više prostora pripalo glasovima drugoga. Nastojmo oko toga da naše zajednice budu mjesta gdje će vapaj onih koji pate biti dobrodošao, a slušanje rađati putove oslobođenja, kako bismo spremnije i revnije pridonosili izgradnji civilizacije ljubavi.

Od srca blagoslivljam vas i vaš korizmeni hod.

Iz Vatikana, 5. veljače 2026., spomen sv. Agate, djevice i mučenice.

PAPA LAV XIV.

---

[1] Apost. pob. *Dilexi te* (4. listopada 2025.), 9.

[2] Sv. Augustin, *De utilitate ieiunii tractatus unus*, 1, 1.

[3] Benedikt XVI., *Kateheza* (9. ožujka 2011.).

[4] Sv. Pavao VI., *Kateheza* (8. veljače 1978.).

➤ **HBK**

PORUKA ZA DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA 2026.

Poštovane redovnice, redovnici i laici posvećeni u svijetu,
drage sestre i draga braćo u Kristu!

1. Dan posvećenoga života 2026. godine slavimo s još uvijek svježim dojmovima na prošlu, 2025. godinu, koju smo proslavili kao redovitu jubilejsku godinu u čitavoj Crkvi s geslom *Hodočasnici nade*, a biblijsku poruku »Nada ne razočarava« (Rim 5,5) papa Franjo, koji je preminuo na Uskrsni ponedjeljak (21. travnja 2025.), izabrao je za početne riječi bule kojom je proglasio jubilejsku godinu.

Tijekom jubilejske godine, kako je to u Crkvi običaj, hodočastile su u Rim različite skupine vjernika pa su tako od 8. do 12. listopada 2025. godine posebno jubilejsko slavlje proslavile i osobe Bogu posvećenoga života. Za tu prigodu Dikasterij za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života još u lipnju 2023. godine pripremio je poseban program za jubilej Bogu posvećenih osoba s naslovom u kojem je geslo jubilejske godine *Hodočasnici nade* prošireno riječima *na putu mira*. Stanje u svijetu, nažalost, takvo je da razlog za taj naslov, u kojem se ističe potreba za mirom, ne treba objašnjavati, ali je u njemu istodobno izražena i nada u njegovo ostvarenje, kojemu na poseban način, kao graditelji mira, mogu doprinijeti upravo osobe Bogu posvećenoga života. O potrebi za mirom i nadom govorio je i papa Lav XIV. tijekom audijencije u kojoj je prigodom jubilejskoga hodočašća primio osobe posvećenoga života i potaknuo ih da svojim životom budu »širitelji sloge riječju i primjerom, nositelji pomirenja i jedinstva«.

»Prepoznajte znakove vremena kako biste služili potrebitima«, rekao je isti Papa jednom drugom prigodom obraćajući se također skupini redovnica i redovnika, a prepoznatljiv znak našega vremena svakako je potreba za mirom među ljudima i narodima.

2. Uz opće crkveno slavlje jubilejske godine, kao sinovi i kćeri zemlje i naroda iz kojega potječemo i u kojem živimo, uključili smo se kao hodočasnici nade na putu mira i u obilježavanje 1100. obljetnice Hrvatskoga Kraljevstva te splitskih crkvenih sabora iz 925. i 928. godine – važnih povijesnih događaja u životu Crkve u Hrvata. U ozračju toga slavlja 30. kolovoza 2025. godine održano je nacionalno hodočašće osoba posvećenoga života u stari hrvatski kraljevski grad Knin. U crkvi Gospe Velikoga hrvatskoga krsnoga zavjeta okupilo se više od četiri stotine redovnica i redovnika različitih redova i družbi. Taj susret, prožet bratskom i sestrinskom jednostavnošću, bio je izvanredni milosni poticaj za radosnije življenje dara posvećenosti Bogu i gorljivije služenje braći i sestrama u svakodnevnom životu.

3. Prisjećajući se različitih obljetnica koje smo obilježili prošle godine, ne možemo zaboraviti ni to da ove, 2026. godine i Dan posvećenoga života ima jednu okruglu obljetnicu, jer ga slavimo trideseti put. Naime, prvi put Dan posvećenoga života na svjetskoj razini proslavljen je na blagdan Prikazanja Gospodinova u Hramu 2. veljače 1997. godine, po želji svetoga pape Ivana Pavla II., koji ga je ustanovio s trima ključnim motivima: 1) iskazati zahvalnost Bogu za dar posvećenoga života; 2) poticati poznavanje i poštovanje vrijednosti posvećenoga života u čitavom Božjem narodu; 3) pozvati osobe posvećenoga života na slavljenje čudesnih djela koja je Bog u njima učinio, kako bi otkrili zrake božanske ljepote kojima je Duh Sveti obasjao njihov oblik života i obnovili živu svijest o nezamjenjivosti svoga poslanja u Crkvi i svijetu.

4. Te plemenite nakane svetoga pape Ivana Pavla II. potvrđuju nam kako obilježavanje i slavljenje raznih obljetnica nema svoj smisao samo u tome da se od vremena do vremena prisjetimo nekih značajnih događaja iz prošlosti. Kad bismo se tih događaja sjećali samo na takav način, onda bi to bilo besplodno prigodničarstvo. Pravi smisao slavljenja jubileja i obljetnica jest to da osvijestimo kako su događaji koje slavimo važne točke u kontinuitetu života Crkve i da kontinuirano aktualiziramo vrijednosti koje oni u sebi nose.

Upitamo li se pak što je u tom kontinuitetu života specifično za osobe Bogu posvećenoga života, teško bismo mogli dati samo jedan odgovor i izdvojiti jednu posebnost. Ipak, nećemo pogriješiti ako kažemo da ono što obilježava osobe posvećenoga života, i kao pojedince i kao zajednice, u svakom vremenu i prostoru jest kontinuitet posvećenoga služenja.

Naime, služiti Bogu u nekom obliku posvećenoga života ne znači samo poštovati određena pravila i biti spreman na mnoga odricanja, nego znači predati se Bogu tako da se On može služiti nama kao sredstvom za očitovanje svoje ljubavi u svijetu u najrazličitijim životnim okolnostima: i mira i rata, i blagostanja i oskudice, i slobode i progonsva.

5. Govoreći o posvećenom služenju, dobro je podsjetiti se da Crkva osobe koje su preminule na glasu svetosti i za koje je pokrenut postupak beatifikacije časti nazivom sluga Božji ili službenica Božja. Taj naziv redovito susrećemo i u Svetome pismu za velike biblijske likove – prave miljenike Božje koji su imali posebnu ulogu u povijesti spasenja. Navest ćemo samo nekoliko primjera: slugom Božjim nazvan je praotac naše vjere Abraham (Post 26,4; Ps 105,6.42), nositelj Zakona Mojsije (Pnz 34,5; Jš 1,1; Ps 105,26) i kralj pjesnik David (2 Sam 3,18; 1 Kr 3,6; Ps 132,10). Ne nedostaje ni ženskih likova koji se nazivaju službenicama Gospodnjima, poput Ane, majke Samuelove (1 Sam 1,11) ili one druge, novozavjetne Ane koja nije napuštala Hram, nego je danju i noću postovima i molitvama služila Bogu (Lk 2,36–37). U Hramu je doživjela i susret s najvećom službenicom Božjom – Marijom, Majkom Gospodinovom (Lk 1,38). I sam Gospodin naziva se Slugom Božjim, i u novozavjetnim tekstovima (Dj 3,13; 4,27) i pozivajući se na starozavjetni otajstveni lik Sluge Jahvina, u kojem je predoznačeno njegovo pashalno djelo spasenja: „Evo Sluge mojega koga podupirem, mog izabranika, miljenika duše moje. Na njega sam svoga duha izlio da donosi pravo narodima.“ (Iz 42,1; usp. Mt 12,18)

6. Isus je često poučavao svoje učenike o služenju koje pokazuje istinsku čovjekovu veličinu. Kada su jednom učenici razgovarali o tome tko je najveći, rekao im je: »Ako tko želi biti prvi, neka bude od svih posljednji i svima poslužitelj!« (Mk 9,35) A da bi ih još jasnije poučio o kakvom služenju govori, postavio je posred njih jedno dijete, zagrlio ga i rekao im: »Tko god jedno ovakvo dijete primi u moje ime, mene prima. A tko mene prima, ne prima mene, nego onoga koji mene posla.« (Mk 9,37)

Ta Isusova pouka jasno pokazuje da evanđeosko služenje nije nametnuto služenje u kojem slabiji služi jačemu koji ga tlači i iskorištava, nego upravo suprotno: jači i zdraviji jest onaj koji treba služiti slabijemu i bolesnijemu. Onaj tko ima moć i snagu treba služiti onomu koji je poput djeteta u svojim životnim potrebama ovisan o pomoći drugih ljudi. Služenje djetetu pravi je primjer naravnoga služenja u kojem nitko nikoga ne ponižava. Nitko tko se brine za dijete ne osjeća se zbog toga poniženim niti se tako osjeća dijete kojemu je služenje odraslih potrebno.

7. Isus, naravno, nije tražio služenje samo od svojih učenika, nego je i on sam služio. Svako njegovo djelo, jednako kao i trpljenje, pa i sama smrt, bilo je služenje čovjeku. O sebi je rekao ove riječi: »Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge.« (Mk 10,45) Na Posljednjoj večeri, kada je među njegovim učenicima opet nastala prepirka tko je među njima najveći, rekao im je: »Ja sam posred vas kao onaj koji poslužuje.« (Lk 22,27) A kada im je oprao noge, poučio ih je: »Ako dakle ja – Gospodin i Učitelj – vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge. Primjer sam vam dao da i vi činite kao što ja vama učinih.« (Iv 13,14–15)

8. Navedeni primjeri iz evanđelja potvrđuju našu prethodno izraženu misao da je posvećeno služenje trajno obilježje Bogu posvećenih osoba. U svakodnevnom životu to služenje ostvaruje se na različite načine, a jedan od njih svakako su različite službe koje nam bivaju povjerene bilo unutar vlastite zajednice bilo izvan nje. Raspoloživost sestara i braće u prihvaćanju povjerenih službi istinski je znak posvećenoga služenja u evan-

đeoskoj poslušnosti koje u zajednici izgrađuje odnose povjerenja i donosi plodove radnog zajedništva.

No, valja reći da se ta poželjna raspoloživost jednako odnosi i na one slučajeve kada je neku službu potrebno napustiti ili prepustiti nekomu drugomu. Bilo da tko predaje jednu službu kako bi mogao primiti drugu ili to treba učiniti zbog nemogućnosti njezina daljnjega kvalitetnoga obavljanja, čemu uzrok može biti narušeno zdravlje ili, jednostavno, poodmakla životna dob, autentičnost posvećenoga služenja, kao i sloboda od svake navezanosti očituje se upravo u spremnosti da se Gospodinu nastavi služiti na drugi način, koji odgovara stvarnim mogućnostima i potrebama.

U tome nam također uzori i učitelji mogu biti mnogi biblijski likovi, od kojih smo neke spomenuli. Sjetimo se kako Mojsije nije dovršio svoje poslanje i uveo narod u obećanu zemlju, nego je to, Božjom voljom, učinio njegov pomoćnik Jošua. Tako ni David, premda je želio, nije sagradio Hram Božji u Jeruzalemu, nego je Bog htio da to učini njegov sin Salomon. A sam Gospodin Isus rekao je svojim učenicima zapanjujuće riječi: »Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim, i veća će od ovih činiti, jer ja odlazim Ocu.« (Iv 14,12) Teško je zamisliti koje bi to učeničko djelo bilo veće od ijednoga djela Kristova, ali njegove riječi bez sumnje pokazuju veliko povjerenje koje je imao u to da će njegovi učenici nastaviti njegovo djelo naviještanja Kraljevstva Božjega do svih krajeva zemlje i do kraja povijesti.

9. Na koncu, osvrnimo se, u duhu posvećenoga služenja, još jednom na jubilejsku godinu i njezino zaključno slavlje na svetkovinu Bogojavljenja 6. siječnja 2026. godine. U okolnostima današnjega svijeta, papa Lav XIV. zaključio je jubilejsku godinu pozivajući kršćane da nastave jubilejski hod ljubeći i tražeći mir, kloneći se svakoga nasilja i iskrivljenoga gospodarstva, koje pokušava iz svega izvući dobit, te da postanu znak Crkve koja širi „miris života“, naviještajući Boga koji nas ponovno stavlja na put.

U odazivu na taj poziv, upućen svim kršćanima, trebale bi kao svjedoci prednjačiti upravo osobe posvećenoga života ustrajno nastavljajući svoj životni hod u posvećenom služenju Bogu odgovarajući na potrebe čovjeka, osobito kao nositelji mira i sloge među ljudima i narodima.

S tom porukom želimo da vam Dan posvećenoga života 2026. godine bude još jedna prigoda za rast u trajnom evanđeoskom služenju koje je put istinskoga Kristova mira i prave radosti.

Zagreb, 14. siječnja 2026.

*Uime Vijeća Hrvatske biskupske konferencije
za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života,
mons. Zdenko Križić, predsjednik*

*Uime Hrvatske redovničke konferencije,
s. Lidija Bernardica Matijević SSFCR, predsjednica*

PORUKA BISKUPA MARTINOVIĆA ZA DAN ŽIVOTA 2026.**Svetost života u vremenu umjetne inteligencije**

Bog u svojoj providnosti ne prestaje nadahnjivati čovjeka kako bi darom razuma pridonosio razvoju stvorenog i povjerenog mu svijeta. Jedan od novijih plodova ljudske kreativnosti jest umjetna inteligencija, koju se načelno može razumjeti kao skup tehnika ili programiranih sustava sposobnih ostvarivati zadatke i rješavati probleme svojstvene ljudskom umu. U tom smislu umjetna inteligencija nikako nije umjetni oblik ljudske inteligencije, nego njezin proizvod i odraz darovanog razuma, koji svoj puni smisao dobiva tek kad služi dobru čovjeka i čitavoga stvorenja (*Antiqua et nova. Nota o odnosu između umjetne i ljudske inteligencije*, 35).

Premda suvremene rasprave o umjetnoj inteligenciji često naglašavaju njezinu ulogu u kontekstu tržišta rada i znanstvenih postignuća, Crkva s pravom ističe prvotno područje utjecaja umjetne inteligencije, a to je sam čovjek u njegovoj cjelovitosti i svakodnevnom življenju. Umjetna inteligencija, kao proizvod ljudskog duha, jednako kao i sva tehnologija i tehnika uvijek mora ostati u službi čovjeka, a ne postati njegova zamjena ili čak gospodar.

Papa Franjo upozorio je na taj proces: »Život se polako pretvara u predavanje situaciji uvjetovanoj tehnikom, koja se shvaća kao glavni ključ za tumačenje života.« (*Laudato sí*, 110). Umjetna inteligencija sve više utječe na svakodnevni život čovjeka. Današnja djeca odrastaju okružena digitalnim alatima koji često oblikuju njihovu percepciju, odnose i način razmišljanja. Iako ti alati mogu pomoći razvoju nekih sposobnosti i učenja, oni nose i opasnost gubitka blizine, dijaloga i zajedničkog iskustva koje oblikuje srce i savjest. Najozbiljnije je ako se to događa u obitelji na način da se umjetna inteligencija, posredovana tehnološkim uređajima, u dječjem umu poosobljuje postajući djetetov "bližnji" koji ga najbolje razumije. Roditelji su stoga danas – više nego ikad – pozvani biti prvi svjedoci ljubavi, istine i mudrosti, kako bi njihova djeca učila razlučivati što je za njih uistinu dobro i korisno, od onoga što se naizgled takvim čini. Ta uloga podrazumijeva razboritost i uvježbavanje u samokontroli, jer roditeljsko će autentično svjedočanstvo ostaviti dubok otisak na dijete u pogledu uporabe novih tehnologija pa tako i umjetne inteligencije. U središtu svake obitelji, makar i digitalno povezane, mora ostati prostor za stvarnu prisutnost, suosjećanje i darivanje ljubavi.

Umjetna inteligencija, kao i ostala tehnološka dostignuća, može biti na čovjekovu dobrobit i pomoći mu primjerice u obrazovanju, zdravlju, poslovanju, komunikaciji, upravljanjima sustavima i ljudskim resursima, ako se upotrebljava kritički i na ispravan način uz jasnu regulativu. Pritom uvijek mora postojati svijest o granici između pomoći i zamjene – tehnologija može olakšati život, ali ga ne smije redefinirati u njegovom dostojanstvu i njegovoj biti kao stvorenja stvorena na sliku i priliku Božju (usp. Post 1,27). Tehnologija ni na koji način ne može i ne smije nadomjestiti ulogu Boga stvoritelja kojemu „U ruci mu leži život svakog bića i dah životvorni svakog ljudskog tijela.“ (Job

12,10) Jer ljudski život nije samo tjelesna stvarnost, nego sveti prostor u kojem se događa odnos s Bogom i drugima. Čovjek je ponajprije biće odnosa i kao takvo traži smislene odnose s drugim osobama koji se u svojoj cjelovitosti ne mogu ostvariti u virtualnoj stvarnosti.

U bioetičkom smislu, razvoj i primjena umjetne inteligencije trebaju uvijek polaziti od načela koja čuvaju dostojanstvo i svetost svakog ljudskog bića: poštivanje privatnosti i osobne slobode, transparentnost i odgovornost u stvaranju algoritama te usmjerenost prema općem dobru i zaštiti ranjivih. U tome smislu Sveti Otac upozorava kako je umjetna inteligencija »alat koji zahtijeva odgovorno i etičko upravljanje, zajedno s regulatornim okvirima usmjerenim na zaštitu slobode i ljudske odgovornosti.« (obraćanje pape Lava XIV. diplomatskom zboru 9. siječnja 2026.)

Neprihvatljiva je svaka uporaba umjetne inteligencije koja čovjeka svodi na podatak ili objekt manipulacije. Umjetna inteligencija mora ponajprije služiti onima koji su najkrhkiji: djeci, starijima, bolesnima, osobama s invaliditetom i svima onima koji nemaju glas u digitalnom svijetu. Njihova prisutnost podsjeća nas da ljudska zajednica nije savršeni sustav, nego zajedništvo u krhkosti. Sveti Otac u svojoj poruci sudionicima kongresa Papinske akademije za život »Umjetna inteligencija i medicina: Izazov ljudskom dostojanstvu« u studenom 2025. ističe »što je ljudski život krhkiji, to se veća plemenitost traži od onih kojima je povjerena njegova briga«, što svakako uključuje i one koji su odgovorni za korištenje umjetne inteligencije u medicini i zdravstvenoj skrbi.

U vremenu umjetne inteligencije, čovjek treba sačuvati sposobnost udivljenja pred čuđom života, u svim njegovim stadijima i stanjima, kako bi rastao u ljudskosti umjesto da se prepušta tehnološkoj dehumanizaciji. Upravo, svjesni dara naše zajedničke stvorenosti na sliku Božju (*imago Dei*), valja pomoći svima, a napose djeci, da rastu u toj humanosti koje se nije sramio naš spasitelj Isus Krist, nego ju je svojim rođenjem oplemenio. Dok traje naše zajedničko hodočašće prema Očevom domu valja nam mudro i odgovorno upotrebljavati umjetnu inteligenciju i druge tehnologije kao sredstva za oplemenjivanje čovjeka i čovjekovog djelovanja u svijetu koji treba sačuvati za buduće naraštaje. Pri tome, zaštita svetosti ljudskog života i njegovog prava na život, od začeca do prirodne smrti, ostaje temeljni kriterij svake etičke prosudbe, polazište ostalih ljudskih prava i istinska podloga napretku društva, jer »Društvo je zdravo i napreduje samo kada štiti svetost ljudskog života i aktivno ga promiče.« (obraćanje pape Lava XIV. diplomatskom zboru 9. siječnja 2026.)

U srijedu 28. siječnja 2026. na spomendan sv. Tome Akvinskog, naučitelja Crkve, koji poučava da je život Božji dar čovjeku i podložan je Njegovoj moći.

*mons. Ivo Martinović, požeški biskup
predsjednik Vijeća HBK-a za život i obitelj*

PRIOPĆENJE S IZVANREDNOG ZASJEDANJA HBK-A

Izvanredno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije (HBK) održano je u utorak 20. siječnja u sjedištu HBK-a u Zagrebu, pod predsjedanjem predsjednika HBK-a zagrebačkog nadbiskupa Dražena Kutleše, priopćilo je Tajništvo HBK-a.

U pozdravnom govoru na početku zasjedanja nadbiskup Kutleša uputio je bratsku dobrodošlicu dvojici novoimenovanih zagrebačkih pomoćnih biskupa, mons. Vladi Razu-
mu i mons. Marku Kovaču, koji su po prvi put sudjelovali na zasjedanju Hrvatske biskupske konferencije. U vremenu dubokih antropoloških i civilizacijskih prijepora nadbiskup Kutleša podsjetio je na učiteljski glas pape Lava XIV. koji je u nedavnom govoru diplomatskom zboru akreditiranom pri Svetoj Stolici dao snažnu i proročku dijagnozu stanja suvremenoga svijeta te ponudio antropološki i moralni kompas za naše vrijeme. Zaključio je kako su biskupi pozvani, u duhu učiteljstva pape Lava XIV. s još većom jasnoćom i razboritošću promicati, tumačiti i razjašnjavati nauk Crkve te vjernicima, ali i cjelokupnom društvu, pokazivati pravi smjer u vremenu obilježenom pomutnjom pojmova i nesigurnošću vrednota.

Nakon usvajanja zapisnika s prethodnog zasjedanja biskupi su se osvrnuli na dopunske odredbe HBK-a uz Zakonik kanonskoga prava, koje su potom prihvatili i uputili u daljnju proceduru.

Biskupi su dali pozitivno mišljenje o prikladnosti pokretanja postupka beatifikacije i kanonizacije svećenika Martina Bubnja te skupine od petnaest svećenika i pet vjernika laika, koji su u teškim povijesnim okolnostima podnijeli mučeništvo kao svjedoci vjere od strane komunističkog režima.

Na zasjedanju se raspravljalo i o korištenju suvremenih informatičkih rješenja u vođenju župne administracije, s ciljem unaprjeđenja pastoralnog djelovanja i učinkovitijeg upravljanja povjerenim dobrima.

Tijekom zasjedanja donesene su i odluke o pojedinim mandatima unutar tijela HBK-a. Nadbiskup Zdenko Križić ponovno je izabran za člana Stalnoga vijeća HBK-a. Obnovljeni su mandati predsjedniku Vijeća za katehizaciju i novu evangelizaciju nadbiskupu Đuri Hraniću, predsjedniku Odbora za migrante biskupu Boži Radošu te pročelniku Hrvatskoga instituta za liturgijski pastoral preč. Mariju Kopjaru.

Na kraju zasjedanja biskupima se pridružio apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Giorgio Lingua.

Najavljeno je da će se zajedničko zasjedanje biskupa Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine održati 9. ožujka 2026. u Banjoj Luci, izvijestilo je Tajništvo HBK-a.

Tajništvo HBK-a

Broj: 41/2026.

Krk, 11. veljače 2026.

SLAVLJA SVETE POTVRDE U ŽUPAMA OMIŠALJSKOG, VRBNIČKOG I LOŠINJSKOG DEKANATA TE U ŽUPI KRK

U župama **Omišaljskog dekanata** slavlja svete Potvrde bit će prema sljedećem rasporedu:

POLJE: 8. ožujka
KRAS i SVETI VID: 15. ožujka
DOBRINJ: 21. ožujka
MALINSKA: 22. ožujka
NJIVICE i OMIŠALJ: 26. travnja.

U župama **Vrbničkog dekanata** slavlja svete Potvrde bit će prema sljedećem rasporedu:

RISIKA: 14. ožujka;
VRBNIK i BAŠKA: 19. travnja.

U župama **Lošinjskog dekanata** slavlja svete Potvrde bit će prema sljedećem rasporedu:

NEREZINE i ĆUNSKI: 16. svibnja;
ILOVIK i VELI LOŠINJ: 17. svibnja;
MALI LOŠINJ: 23. svibnja.

Slavlje svete Potvrde u **župi Krk** bit će 24. svibnja.

✠ Ivica, biskup

Broj: 42/2026.

Krk, 11. veljače 2026.

GODIŠNJICA SMRTI BISKUPA KARMELA ZAZINOVIĆA

— Krk, 5. ožujka 2026. —

U četvrtak 5. ožujka spomenut ćemo se godišnjice smrti biskupa Karmela Zazinovića, posljednjeg preminulog krčkog biskupa. Sveta misa za pokojnog biskupa Karmela slavit će se toga dana u Krčkoj katedrali u 18.00 sati. Kanonici i svećenici grada Krka pozvani su koncelebrirati na ovom misnom slavlju.

✠ Ivica, biskup

Broj: 43/2026.

Krk, 11. veljače 2026.

**OBLJETNICA BISKUPSKOG REĐENJA BISKUPA U MIRU MONS. VALTERA ŽUPANA
— 15. ožujka 2026. —**

Biskup u miru mons. Valter župan u nedjelju 15. ožujka bilježi dvadesetosmu obljetnicu svog biskupskog ređenja. Potičemo svećenike i redovnike da se biskupa Valtera na dan obljetnice, u svim misama s vjernicima, posebnim zazivom u molitvi vjernika spomenu i preporuče ga Gospodinu.

✠ Ivica, biskup

Broj: 44/2026.

Krk, 11. veljače 2026.

**JEDANAESTA OBLJETNICA REĐENJA BISKUPA ORDINARIJA IVICE
— 22. ožujka 2026. —**

U nedjelju 22. ožujka navršava se jedanaesta obljetnica biskupskog ređenja našega oca biskupa mons. Ivice Petanjka. Toga dana u našim župnim zajednicama, posebno na sv. misama, sjetit ćemo se i moliti za biskupa Ivicu i za sve duhovne potrebe Krčke biskupije. Zahvaljujemo Gospodinu za njegovu pastirsku i očinsku skrb koju iskazuje predano i požrtvovno vršeci svoju biskupsku službu!

mons. Franjo Velčić, generalni vikar

Broj: 45/2026.

Krk, 11. veljače 2026.

**MILOSTINJA IV. KORIZMENE NEDJELJE I MISE »ZA DUŠE«
— 15. ožujka 2026. —**

Ove godine četvrta korizmena nedjelja pada 15. ožujka. Od milostinje koja se skupi na misama te nedjelje, kao i kroz tjedan nakon te nedjelje, župnici ili župni upravitelji dužni su slaviti ili dati slaviti mise »za duše« po dvostrukom misnom stipendiju.

Usporedi: br. 34/2010. od 26. siječnja 2010. u Službeni vjesnik Biskupije Krk, br. 1/2010., str. 20 i br. 821/2000. od 13. prosinca 2000., u *Službeni vjesnik Biskupije Krk* br. 6/2000., str. 154 – 155.

✠ Ivica, biskup

Broj: 46/2026.

Krk, 11. veljače 2026.

SV. MISA ZA POKOJNE BISKUPE, SVEĆENIKE I REDOVNIKE

— 16. ožujka 2026. —

U smislu naše dijecezanske odredbe (br. 49/2014. od 20. siječnja 2014., u: *Službeni vjesnik Biskupije Krk*, br. 1/2014, str. 17-18), i ove godine potičem župnike da u ponedjeljak poslije četvrte korizmene nedjelje, slave svetu misu na sljedeću nakanu:

— **za pokojne svećenike koji su službovali u toj župi (tim župama) i za pokojne biskupe, svećenike, redovnike i redovnice rodom iz te župe (tih župa).**

Stipendij za ovu nakanu uzima se iz milostinje četvrte korizmene nedjelje.

✠ Ivica, biskup

Broj: 47/2026.

Krk, 11. veljače 2026.

PREDUSKRSNI PLENARNI SVEĆENIČKI SASTANAK

— Krk, 18. ožujka 2026. —

Ovogodišnji preduskrsni plenarni svećenički sastanak održat će se u srijedu 18. ožujka u Biskupskom dvoru u Krku. Predavanje na temu *Suvremeni čovjek pred ponudom spasenja* održat će prof. dr. sc. Anton Tamarut. Vlč. dr. Tamarut predvodit će i pokorničko bogoslužje u katedrali.

Pozvani su na sudjelovanje svi svećenici, đakoni, redovnici s boravištem na području Krčke biskupije, te naši bogoslovi, s dozvolom poglavara.

Dnevni red

09.30 sati: u katedrali pokorničko bogoslužje sa svetom ispovijedi. Za vrijeme ispovijedi bit će izloženo Presveto sa zajedničkim zaključkom klanjanja;

10.30 sati: odmor uz osvježenje;

10.45 sati: u dvorani Biskupije predavanje prof. dr. sc. Antona Tamaruta;

11.45 sati: rasprava;

12.30 sati: obraćanje o. Biskupa, izvještaji povjerenikâ i obavijesti;

13.30 sati: ručak i završetak sastanka.

Mole se svećenici i redovnici da plenarni svećenički sastanak ubilježe u svoje kalendare i rezerviraju ovaj termin kako bi na njemu mogli cjelovito i neizostavno sudjelovati.

✠ Ivica, biskup

SVEĆENIČKO REĐENJE VLČ. MARKA MIKIĆA
– Krk, 30. svibnja 2026. –

Naš đakon vlč. Marko Mikić bit će zaređen za svećenika u katedrali Uznesenja B.D. Marije u Krku, u subotu 30. svibnja o.g. Misa svećeničkog ređenja započet će u 10 sati.

Pozivam svećenike na sudjelovanje u ovome slavlju. Poslije mise, svećenici, redovnici, bogoslovi te obitelj ređenika pozvani su na domjenak u Biskupiji.

✠ Ivica, biskup

Iz Katehetskog ureda

BISKUPIJSKO NATJECANJE IZ VJERONAUKA
— Punat, 19. ožujka 2026. —

U organizaciji Katehetskog ureda Krčke biskupije, u četvrtak 19. ožujka održat će se u Područnoj školi Punat biskupijsko/županijsko natjecanje iz vjeronauka za učenike osnovnih i srednjih škola. Pobjednici će zastupati našu biskupiju na završnom nacionalnom natjecanju koje će se održati od 20. do 22. travnja 2026.

Zvonimir Seršić,
predstojnik

HODOČAŠĆE DJECE KRČKE BISKUPIJE NA GROB BISKUPA MAHNIĆA
— Krk, 28. ožujka 2026. —

Tradicionalno hodočašće djece viših razreda osnovne škole na grob biskupa Mahnića održat će se u subotu 28. ožujka. Radi što bolje pripreme za hodočašće, evo nekoliko informacija i naputaka:

1. Hodočašće će kao i obično započeti u 9.30 sati u katedrali, a završit će s ručkom na trgu Kamplin oko 13.00 sati.

2. Program hodočašća:

- kateheza i igra Escape Room *Istražimo Mahnićevu svetost* (predvode s. Katarina Mikić i s. Ružica Dodig iz Malog Lošinja)
- pobožnost Križnog puta ulicama Krka
- sveta misa koju predvodi o. biskup Ivica Petanjak

3. Organizacija prijevoza je u nadležnosti župnih ureda u suradnji s vjeroučiteljima.

4. Molio bih vas da mi broj hodočasnika javite do 23. ožujka.

5. Liturgijsko pjevanje na misi predvodit će djeca iz župe Krk. Molitvu vjernika molit će djeca župa otoka Cresa i Lošinja, a čitanje će pročitati vjeroučitelj s područja Rab – Pag.

Kao i prethodnih godina, na kraju mise predstavnici župa donijet će na grob biskupa Mahnića po jedan cvijet. Svaka župa neka odredi svog predstavnika.

*Zvonimir Seršić,
predstojnik*

Povjerenstvo za pastoral mladih

Broj: 01/2026

Krk, 10. veljače 2026.

SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Susret hrvatske katoličke mladeži u Požeškoj biskupiji održati će se 2. i 3. svibnja. Prijave sudionika traju do 10. ožujka 2026. Obrazac za prijave nalazi se na Web stranici SHKM 2026, u rubrici »prijave sudionika« koji se ispunjen upućuje biskupijskom povjereniku.

Kako je već bilo rečeno na SHKM-u 2026. u Požeškoj biskupiji mogu sudjelovati mladi od 14 do 35 godina. Za maloljetne osobe potrebno je da roditelj ispuni »izjavu o suglasnosti« koju će mladi predati voditelju puta.

Iz svake nad/biskupije po dvoje mladih će ići u procesiji u narodnim nošnjama te će pratiti Gospin lik iz Katedrale na prostor središnjeg slavlja. Molim da se prijave i dvoje mladih u narodnim nošnjama iz naše biskupije!

Kotizacija za susret je 10 eura a cijena prijevoza biti će naknadno javljena. Detaljniji podatci nalaze se u e-mailu od 12. studenog 2025. Potaknite svoje mlade na sudjelovanje na susretu. Za sve dodatne informacije stojim vam na raspolaganju.

Hendrih Marin, povjerenik

SUSRET ZA MLADE OTOKA KRKA**— Krk, 14. ožujka 2026. —**

Susret za mlade otoka Krka održati će se 14. ožujka u župi Krk. Prijave traju do 09. ožujka. Susret će predvoditi dominikanac pater Ivan Dominik Iličić a započeti će u 10 sati molitvom i blagoslovom u Krčkoj katedrali. Troškove sudjelovanja podmirit će župe. Sudjelovati mogu mladi od 14 do 35 godina.

Hendrih Marin, povjerenik

Apostolat za duhovno majčinstvo**KRIŽNI PUT ZA BISKUPE I SVEĆENIKE U KATEDRALI****— Krk, 20. ožujka 2026. —**

Apostolat za duhovno majčinstvo žena animirat će pobožnost križnoga puta u petak, 20. ožujka u katedrali u 18 sati. Nakana pobožnosti je molitva za naše biskupe i svećenike, te nova duhovna zvanja. Slobodno je svima pridružiti se.

KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA ZA ŽENE**— Krk, 21. ožujka 2026. —**

Pred 4. korizmenu nedjelju, u dvorani Biskupije s početkom u 14,45 sati, održat će se duhovna obnova za djevojke i žene na temu *Žene u mucu Kristovoj*. Uz nagovor bit će i prilika za razgovor, sv. ispovijed, molitvu krunice za duhovna zvanja, te završetak sa sv. misom u 18 sati u kriпти. Sve su djevojke i žene dobrodošle.

Mirjana Žužić

KORIZMENA ODRICANJA - KUTIJE

Biskupijski Caritas potiče akciju odricanja djece i odraslih tijekom korizmenog vremena, a s ciljem pomoći onima koji su u potrebi. U tome mogu biti od pomoći prigodne kartonske kutijice koje Biskupijski Caritas besplatno osigurava za sve župe koje iskažu interes za njima.

DUHOVNA OBNOVA

Biskupijski Caritas organizira korizmenu duhovnu obnovu za volontere župnih Caritasa koja će se održati u subotu 14. ožujka 2026. godine u Novalji, a koju će voditi župnik Ranko Papić. U prvom djelu programa biti će duhovna animacija, pokorničko bogoslužje i sv. misa, te nakon okrijepe u drugom djelu prilika za razgledati kulturnu baštinu i znamenitosti Novalje i Grada Paga. Hodogram i ostale informacije na vrijeme će dobiti svi župni Caritasi.

SJEDNICA UPRAVNOG VIJEĆA CARITASA BISKUPIJE KRK

Caritas Biskupije Krk održat će sjednicu Upravnoga vijeća u prvom kvartalu 2026. godine. Ovo vijeće raspravlja i odlučuje o temeljnim zadacima Biskupijskog Caritasa, prima na znanje i raspravlja o izvješćima župnih Caritasa i Biskupijskog Caritasa, predlaže programe rada Biskupijskog Caritasa te vrši i druge zadaće vezane uz pravilan i djelotvoran rad Caritas Biskupije Krk. Članovi vijeća biti će na vrijeme obavješteni o datumu i mjestu održavanja.

PROJEKT »PRIJATELJI S MORA«

Otvorene su prijave za osmu sezonu projekta »Prijatelji s mora« koji Caritas Biskupije Krk provodi u suradnji s Caritasima s kontinentalnog područja Hrvatske. Projekt je to kojim se obiteljima s djecom slabijeg imovinskog stanja, omogućuje besplatan smještaj kod iznajmljivača privatnog smještaja. Uz donatore smještaja projekt uključuje i donatore usluga, različite obrtnike koji nude ovim obiteljima besplatne usluge kao što su obroci i slastice u restoranima, zabavni sadržaj i dr. Također su moguće i novčane donacije kojima se pokrivaju putni troškovi dolaska obitelji. Prijave donatora ostvaruju se preko web stranice www.biskupijakrk.hr/prijatelji-s-mora.

DUHOVNA AKCIJA »NE KUPOVANJU NEDJELJOM«

U današnje vrijeme kad se govori o korizmi vrlo se često čuje pitanje: čega se odreći? Odricanje, što uključuje i post, samo je jedan vid pokore koji se odnosi na kontrolu vlastitih potreba, ali nikako nije jedini. Osim odricanja postoje i drugi vidovi pokore koji uređuju naš odnos prema bližnjemu pa i prema Bogu. Božja riječ poziva nas i na vršenje djela ljubavi, pomaganja bližnjima ili milostinju, ali i na molitvu. U samom odricanju ponekad nam izmiče duhovna dimenzija jer se zaustavljamo na materijalnoj, a upravo ova duhovna dimenzija je najvažnija. Pomaganje drugima ne odnosi se samo na tjelesnost, nego još više na duh. Oslobođanje ljudi od raznih vrsta robovanja ili ovisnosti o stvorenjima i danas je vrlo aktualno. Otvaranje prostora za Božje djelovanje u osobnom životu i životu zajednice, danas je potrebnije nego ikada. Što možemo učiniti? Možda ne puno, ali nešto ipak možemo. Pokušajmo s malim stvarima. Idimo sitnim koracima. Predlažemo ovaj korak: NE kupovanju nedjeljom! U ovom činu ujedinjujemo sva tri vida pokore: odricanje - vladamo svojim prohtjevima; pomaganje bližnjima - rasterećujemo (oslobođamo) prodavače; molitvu - otvaramo prostore Božjem djelovanju. Neka ovo pokorničko djelo donese duhovni plod.

PRIKUPLJANJE MASLINOVIH GRANČICA ZA POMOĆ POTREBITIMA

Za potrebe Caritasa Zagrebačke nadbiskupije Caritas Biskupije Krk organizira akciju »Maslinova grančica nade« uoči Nedjelje Muke Gospodnje. Župe na otoku Krku dobiti će poziv na prikupljanje maslinovih grančica koje će naš Caritas preuzeti u tjednu prije Nedjelje Muke Gospodnje, a koje će proslijediti Caritasu Zagrebačke nadbiskupije. Naime njihov Caritas provodi istoimenu akciju, kojom pomažu najpotrebnije na svojem području djelovanja. Maslinove grančice dijele vjernicima župa na Nedjelju Muke Gospodnje – Cvjetnicu, a oni zauzvrat mogu ostaviti dobrovoljni prilog za potrebite.

TJEDAN SOLIDARNOSTI S CRKVOM I LJUDIMA U BOSNI I HERCEGOVINI

Hrvatski Caritas, odlukom HBK, provodi akciju pod nazivom »Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini«. Njezina svrha je da se vjerničkoj i općoj javnosti u Republici Hrvatskoj osvijesti što nas sve s Crkvom i Hrvatima u Bosni i Hercegovini veže – u geopolitičkom, kulturnom, znanstvenom, sportskom, demografskom, vjerskom i svakom drugom smislu – i zašto je za Republiku Hrvatska od strateške važnosti skrbiti za položaj Hrvatske manjine u Bosni i Hercegovini. Za ovu akciju već tradicionalno na 3. korizmenu nedjelju organizira se prikupljanje novčanih priloga u obliku kolekte. Na sve župe Hrvatski Caritas dostaviti će uobičajene prigodne plakate i poslanicu predsjednika Hrvatskog Caritasa mons. Bože Radoša.

Robert Brozić, koordinator projekata

KRONIKA KRČKOG BISKUPA IVICE PETANJKA

Prosinac 2025.

19. koncelebrirao na svetoj misi povodom 5. obljetnice smrti biskupa Mile Bogovića u Gospiću;
21. predvodio svetu misu u Domu za umirovljenike »Mali Kartec« u Krku;
25. predvodio misu polnoćku u krčkoj katedrali;
  - predvodio svetu misu svetkovine Božića u katedrali;
  - predvodio pjevanu Večernju u katedrali;
27. predvodio svetu misu i krstio 4. dijete u Poljicama;
28. predvodio svetu misu i obrede zatvaranja Jubilejske godine u krčkoj katedrali;
31. predvodio svetu misu zahvalnicu u krčkoj katedrali.

2026. godina

Siječanj

1. predvodio svetu misu svetkovine sv. Marije Bogorodice u krčkoj katedrali;
6. na Bogojavljenje predvodio svetu misu u krčkoj katedrali;
11. predvodio svetu misu i krstio 6. dijete u Supetarskoj Dragi;
17. koncelebrirao na svetoj misi i obredu ukopa posmrtnih ostataka biskupa Jurja Dobrile u Poreču;
19. sudjelovao na sastanku članova Stalnog vijeća HBK s predsjednikom Vlade u Banskim dvorima u Zagrebu;
20. sudjelovao na izvanrednom zasjedanju biskupa HBK u Zagrebu;
  - sudjelovao na otvaranju Teološko-pastoralnog tjedna u Zagrebu;
24. predvodio svetu misu i sudjelovao na susretu mladih o blagdanu don Bosca u Cresu; posjetio sestre benediktinke u Cresu;
31. koncelebrirao na misi ređenja dvojice novih pomoćnih biskupa zagrebačkih, mons. Marka Kovača i mons. Vlade Razuma u Zagrebačkoj katedrali.

Veljača

2. na Svijećnicu, u Krku predvodio svetu misu i sudjelovao na susretu redovnika i redovnica s područja biskupije Krk povodom Dana posvećenog života;
11. koncelebrirao na oproštajnoj svetoj misi nuncija Giorgia Linguae u Zagrebu

➤ **Svećenici**

PROMJENE U SLUŽBAMA

VLČ. ANTON VALKOVIĆ 30. prosinca 2025. imenovan je povjerenikom za promicanje socijalnog nauka Crkve i povjerenikom za svećenike s poteškoćama ovisnosti.

VLČ. DENIS ŽUŠKIN je od početka siječnja o.g. na bolovanju.

PREČ. FRANJO VELČIĆ, generalni vikar, 8. siječnja o.g. imenovan je župnim upraviteljem Orleca, Lubenica, Valuna i Vrane.

VLČ. FRANKO MARKULIĆ 30. siječnja o.g. imenovan je duhovnim pomoćnikom u Novalji.

JUBILARAC

VLČ. DINKO DEŽELIĆ ove godine slavi **60 godina** svećeništva (dijamantni jubilej). Zahvalni Bogu za njegovo vjerno i zauzeto služenje Bogu i Crkvi, srdačno mu čestitamo i molimo Gospodina da ga po svom milosrđu obilno nagradi i blagoslovi!

➤ **Izvještaji**

SVEČANO ZATVARANJE GODINE JUBILEJA 2025.

– Krk, 28. prosinca 2025. –

Jubilarna godina u Krčkoj biskupiji zaključena je u nedjelju 28. prosinca svečanim euharistijskim slavljem koje je, u krčkoj katedrali, predvodio krčki biskup Ivica Petanjak, uz koncelebraciju 22 svećenika i redovnika i sudjelovanje velikog broja vjernika.

Biskup je u propovijedi istaknuo kako je znakovito što je Sveta jubilejska godina započela, a jednako tako i dosegla puninu na svetkovinu Svete Obitelji Isusa, Marije i Josipa. »Bog je u sebi obitelj. Na sliku Presvetoga Trojstva, Bog je stvorio čovjeka, kao jedno i kao zajedništvo, a obitelj kao nerazdruživo zajedništvo muškarca i žene, istoga dostojanstva, ali različitosti darova, karizmi, poslanja i obveza.« Upravo je to razlog da se i utjelovljenje Sina Božjega i njegovo rođenje dogodilo u krugu obitelji.

U stvaranju i otkupljenju čovjeka otkriva se Božja ljubav prema čovjeku. Kada čovjek zlorabi svoju slobodu izbora, objasnio je biskup: »Bog ga u svojoj neizmjerne ljubavi ne ostavlja samoga, nego mu šalje za Spasitelja svoga Sina jedinca, koji je isto što i Otac.« Čovjek ne može sebe spasiti, ali ga Bog ne želi spasiti bez čovjekova udjela. »Zato Bog postaje čovjekom. Zato Marija začinje po Duhu Svetom. U tome se očituje intervencija Božja i suradnja ljudska. Bog i čovjek u jednome, Bog i čovjek zajedno.«

Bog dolazi na svijet po obitelji, ukazao je biskup, koja je prosječna, koja se suočava sa svim nedaćama ovoga života, koja je krhka, ranjiva i izložena najvećim mogućim kušnjama, ali je uspjela samo zato što je imala i zadržala sve one strukture koje čine obitelj.

»Bog za svoga Sina Isusa, ne želi samo majku, nego želi i oca. To nije prvenstveno pitanje vjere, nego ljudske naravi.« »I muž i žena odgajaju svoju djecu u ljubavi, ali na različite načine. Žena i majka utjelovljuje nježnost, prihvaćanje i rađanje života koje dolazi na ovaj svijet. Muž je uporišni temelj i nezaobilazna točka na koju će se dijete uvijek moći osloniti, referirati kao uzorom svog života i odrastanja. Oni su nezamjenjivi kako bi dijete moglo rasti unutar plodne napetosti: nježnosti i ograničenja, snova i truda, brige i odgovornosti. To je Božji izbor za čovječanstvo.«

Za kraj je biskup zaključio: »Ne možemo ignorirati svoju ljudsku narav i svoju ljudsku prirodu, a da pri tom ne uništimo svoje dostojanstvo i da ne snosimo odgovornost. Sveta Obitelj poziva naše obitelji da promijenimo perspektivu pogleda: kad je riječ o obitelji ona ne kreće i ne počinje od onoga što mi želimo, nego od onoga što je djeci potrebno da postanu zreli i odgovorni ljudi. Djeci ne treba savršena obitelj, već obitelj u kojoj se razlike ne brišu, jer upravo te razlike stvaraju život. Današnje nas Evanđelje podsjeća da je Bog za svog Sina izabrao majku i oca. Očuvati ovaj izvorni plan koji Bog ima s obitelji i koji je primijenio i na svetu Obitelj i na svoga Sina kad je postao čovjek nije nikakva ideologija, već čin odgovornosti prema svojoj djeci, prema svome narodu, prema nama samima, jer samo ono što sijemo to ćemo i žeti i u konačnici to je odgovornost prema svome Stvoritelju.«

DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

– Krk, 2. veljače 2026. –

Dan posvećenog života za redovnike i redovnice Krčke biskupije proslavljen je 2. veljače 2026. godine u Krku. Na samom početku susreta okupljene je pozdravio vlč. Zvonimir Badurina Dudić, povjerenik za posvećeni život Krčke biskupije. Okupljenima se obratio i krčki biskup mons. Ivica Petanjak, pozdravivši nazočne te istaknuvši važnost zajedništva koje se očituje i kroz ovakve susrete. Naglasio je kako su susret, slavlje svete mise i kasniji agape prilika za biti zajedno i međusobno se susresti.

Fra Bernard Rubinić održao je prigodno izlaganje i svjedočanstvo u kojem je govorio o radosti susreta te o važnosti ljubavi prema narodu i svakom čovjeku. Istaknuo je kako je važno da sve što radimo činimo s voljom i ljubavlju, jer se upravo u takvom služenju očituje istinska vjera. Poseban naglasak stavio je na molitvu – molitvu za one kojima smo bili poslani i kojima smo služili, ali i za one kojima smo sada poslani, kao i za duše u čistilištu. Naglasio je da se Isus želi roditi u svakoj duši te da je došao spasiti svakoga čovjeka. Govoreći o euharistiji, fra Bernard je podsjetio na biblijski lik starca Šimuna koji je primio Isusa na ruke, istaknuvši kako vjernici isto iskustvo susreta s Kristom doživljavaju na svakoj svetoj misi. Zbog toga je važno nakon mise odvojiti vrijeme za zahvaljivanje, ali i tijekom dana pronalaziti trenutke zahvalnosti. U molitvenom životu, naglasio je, potrebna je ustrajnost i otvoreno srce. Ako molitve nisu odmah uslišane, vjernik ne smije odustati, nego još gorljivije moliti. Spomenuo je i svoju svakodnevnu molitvu: »Gospe, isprosi mi obilje svojih milosti.« Na kraju izlaganja istaknuo je kako Bog sva-

kome daje križ koji mu odgovara te da je poziv svakog čovjeka mudro nositi svoj križ i osmisliti ga kao put osobnog rasta i vjernog života.

Središnje slavlje Dana posvećenog života bila je svečana euharistija koju je u katedrali u Krku, s početkom u 18 sati, predvodio krčki biskup mons. Ivica Petanjak uz koncelebraciju više svećenika. Biskup Ivica Petanjak je u propovijedi između ostalo istaknuo kako na završetku božićnih događaja evanđelist Luka donosi epizodu koja se odnosi na dva propisa židovskog zakona: očišćenje majke nakon poroda i otkup prvorođenog sina. U nekoliko redaka Luka tri puta naglašava obdržavanje Zakona – »prema Zakonu Gospodnjem«, »prema Zakonu Mojsijevu« i »kako propisuje Zakon Gospodnji« – čime pokazuje da Nazaretska obitelj živi u skladu s Božjim zakonom i Riječju.

Dijete koje Marija i Josip donose u hram nije njihovo, nego Božje. Ono je roditeljima povjereno kako bi ostvarilo Božji plan, koji ne mora odgovarati ljudskim očekivanjima i neostvarenim željama. Za roditelje je zato potrebno povjerenje i hrabrost predati svoju djecu Gospodinu. Ulaskom Isusa u hram, mjesto Očeve prisutnosti, započinje objava njegova identiteta i poslanja. Na scenu stupaju Šimun i proročica Ana, kroz čiji susret započinje objava koja će svoj vrhunac dosegnuti na križu. Kroz njihove oči učimo kojim pogledom gledati Isusove geste i slušati njegove riječi.

Za Šimuna Luka kaže da je »potaknut Duhom ušao u hram« i da je »Duh Sveti bio na njemu« (Lk 2,25). Duh ne djeluje iz emocija ni strahova, nego usmjerava čovjekovu slobodu prema onome što istinski ispunjava i vodi prema vršenju Božje volje. Da Šimun nije bio vođen Duhom, ne bi vidio spasenje svojim očima. Iako star, Šimun gleda naprijed. Ne žali za prošlošću, ne želi se vratiti u mladost i ne kuka nad svojim životom. Pravedan i čista srca, uskladio je svoje misli i srce s Riječi Gospodnjom. Kao čovjek čistog pogleda sposoban je vidjeti dalje, preko i iznad vidljivoga. Slobodan je i spokojan jer zna da Gospodin vodi povijest, čak i u teškoćama. Primajući Isusa u naručje, Šimun zapjeva hvalospjev: »Otpusti slugu svoga u miru«. Ne boji se smrti, jer ona daje smisao cijelom životu. Glagol „otпустити“ povezan je i s oprostjenjem – oslobođenjem od svega što čovjeka sputava. Ugledavši Isusa, Šimun osjeća da je došao onaj koji ga spašava i oslobađa. Iako nije svećenik, prima Isusa na ruke te u njemu prepoznaje svjetlo za prosvjetljenje svih naroda.

Uz Šimuna se pojavljuje i Ana, starica iz plemena Ašerova. Riječ je o plemenu koje je brzo nestalo s povijesne scene zbog nevjernosti i otpada. Ana, međutim, predstavlja mali, vjerni ostatak koji je ostao postojan. Luka navodi da ima osamdeset i četiri godine, broj koji simbolizira puninu vremena. Kao udovica, posvećena molitvi i služenju u hramu, znala je čekati i dočekala je ispunjenje obećanja.

Šimun i Ana utjelovljuju vjerno čekanje unatoč svemu. Oni su sposobni vidjeti dalje od privida, prepoznati obećanog Mesiju i ostati vjerni i u gubicima. Njihov primjer postavlja pitanje i današnjem čovjeku: jesmo li sposobni vidjeti dalje od onoga što nam se nudi i ostati vjerni Božjim obećanjima?

Nakon misnog slavlja uslijedila je zajednička okrepa i druženje.